

Edith Wharton, *The Age of Innocence*

© 2014 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: © Entertainment Pictures/Northfoto

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

WHARTON, EDITH

Vârsta inocenței / Edith Wharton; trad. din lb. eng. de Sanda Retinschi. – Iași: Polirom, 2014

ISBN print: 978-973-46-4453-7

ISBN eBook: 978-973-46-4616-6

ISBN PDF: 978-973-46-4617-3

I. Retinschi, Sanda (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Printed in ROMANIA

EDITH
W
HARTON

Vârsta inocenței

Traducere din limba engleză
de Sanda Retinschi

POLIROM
2014

O urmă în vestibulul strâmt. Moralul său, scăzut după ultimele ei cuvinte, cresc brusc, nebu-nește. Căsuța primitoare, lambrisată, cu obiectele de alamă lucind în lumina focului, fusese parcă dinadins creată să-i primească. În soba din bucătărie licărea încă grămadă mare de jar, sub o oală ce atârna de un scripete vechi. Două scaune cu fundul de pai împletit străjuiau vatra pardositară cu cărămidă, iar pe rafturile de pe pereti erau înșirate rânduri-rânduri de farfurii din porțelan de Delft. Archer se plecă să pună un buștean peste jarul aprins. Contesa Olenska lăsa pelerina să-i cadă și se aşeză pe unul din scaune. Archer se sprijini de cămin și o privi.

— Acum ești veselă, dar când mi-ai scris erai nenorocită.

— Da. Tăcu un timp. Dar nu mai pot fi nenorocită dacă ești aici.

— N-am să stau mult, replică el, crispându-și buzele în efortul de a spune numai atât și nimic mai mult.

— Știu că nu. Dar aşa sunt eu; nu pot fi pre-văzătoare: trăiesc fericirea momentului.

Cuvintele i se strecurără ca o tentație în suflet și, pentru a se feri de senzațiile pe care le-ar fi putut declanșa, se îndepărta de cămin și se opri în fața ferestrei, privind trunchiurile negre ale copacilor profilându-se pe zăpadă. Dar era ca și cum ea și-ar fi schimbat poziția, și continua să-o vadă, între el și copaci, aşa cum stătea lângă foc cu zâmbetul ei indolent. Inima lui Archer bătea dezordonat. Nu el era cel de care fugise și oare nu așteptase să i-o spună de-abia după ce ajunsese aici, în camera asta ascunsă?

— Ellen, dacă vrei să te ajut cu adevărat, dacă ai vrut să vin la chemarea dumitale, spune-mi ce nu merge, spune-mi de cine sau de ce trebuie să fugi? stăruia el.

Vorbise fără a-și schimba poziția, nici măcar nu se întorsese să-o privească: dacă trebuie să-o

afle, mai bine s-o afle aşa, despărțit de ea prin întreaga lătime a camerei, cu ochii ațintiți la zăpada de afară.

O îndelungă tăcere se așternu între ei; Archer și-o închipui, i se păru chiar că o aude strecându-se pe furiș în spatele lui, pentru a-l îmbrătășa cu brațele ei usoare. Cum aștepta cu sufletul tremurând să se întâmpile miracolul, ochii săi înregistrară mecanic imaginea unui bărbat într-un palton gros și cu gulerul de blană ridicat. Era Julius Beaufort.

— Ah...! strigă Archer și izbucni în râs.

Contesa Olenska sărise de pe scaun și se apropiase de el, strecându-și mâna în a lui; dar după ce-și aruncă privirea pe fereastră, păli și se trase înapoi.

— Așa stau lucrurile? i se adresă Archer ironic.

— Nu știam că e aici, murmură ea.

Mâna ei o mai strângea pe a lui Archer, el însă se depărtă de ea și, ieșind în vestibul, deschise ușa mare.

— Hei! Beaufort, pe aici! Contesa Olenska te așteaptă, strigă el.

A doua zi dimineață, în timpul călătoriei de întoarcere spre New York, Archer retrăi cu o obosită acuitate ultimele momente petrecute la Skuytercliff.

Cu toate că Beaufort fusese vizibil deranjat de prezența lui lângă contesa Olenska, făcuse față situației, ca de obicei mai mult decât onorabil. Avea un fel de a ignora pe cei care-l jenau, încât cei în cauză aveau senzația de a fi reduși la neant, de a fi devenit invizibili. Mergând cu ei înapoi prin parc, Archer fu conștient de această stranie senzație de dematerializare; avea chiar un avantaj de spectru, deși umilitor pentru vanitatea sa: putea să observe fără să fie observat.

Beaufort intrase în căsuță cu siguranța-i facilă dintotdeauna; totuși, zâmbetul nu-i putuse șterge

linia verticală dintre sprâncene. Era destul de lipsită de orice explicație, îl exasperase. Cauza oficială a sosirii lui Beaufort era descoperirea, chiar în seara precedentă, a unei mici „căsuțe ideale”, tocmai bună pentru ea, încă nescoasă la vânzare, pe care ar fi putut ușor să o piardă dacă n-o achiziționa imediat; continuă apoi cu pretinse reproșuri zgomotoase pentru festa pe care i-o jucase plecând tocmai când găsise casa.

— Ce bine ar fi fost dacă inventia asta nouă de vorbit prin fir ar fi mai perfecționată; și-aș fi putut spune toată povestea din oraș, și la ora actuală mi-aș fi prăjît tălpile la focul din căminul clubului, în loc să mă târâi prin zăpadă după dumneata, mormăi el făcând pe supăratul, cum și era în realitate.

După această introducere, contesa Olenska schimbă conversația, discutând fantastica perspectivă de a ajunge realmente să se facă convorbiri de la o stradă la alta și chiar părea un vis neverosimil de la un oraș la altul. Fiecare dintre cei trei participă la conversație cu aluzii la Edgar Poe și Jules Verne, debitând platitudinile obișnuite pe care le rostesc chiar și oamenii cei mai inteligenți când discuția este purtată împotriva mersului timpului și nu vor să pară naivi, încrezându-se prea devreme în noua inventie; aşa că problema telefonului îi conduse fără alte neplăceri până în pragul impozantei case.

Doamna van der Luyden nu se întorsese încă; Archer își luă rămas-bun și plecă să-și ia trăsurică, în timp ce Beaufort intră în casă cu contesa Olenska. Cu toate că van der Luyden-ii nu încurajau vizitele neanunțate, putea conta să fie oprit la masă, iar apoi trimis la gară ca să prindă

trenul de ora nouă; era cert că nu i se putea oferi mai mult, gazdele fiind incapabile să conceapă că un gentleman care călătorea fără bagaje ar fi fost în stare să dorească să petreacă noaptea la ei, și le-ar fi fost chiar neplăcut să facă o asemenea propunere unui om ca Beaufort, cu care nici nu erau în termeni prea cordiali.

Beaufort știa toate acestea și probabil că le prevăzuse; hotărârea de a face un drum atât de lung pentru un avantaj atât de minor lăsa să se întrevadă cât de nerăbdător era. Voia fără îndoială să ajungă la contesa Olenska și când urmărea o femeie drăguță, Beaufort o făcea numai într-un anumit scop. Se saturase de mult de căminul plicticos, lipsit de copii și, în afara unor consolări cu titlu permanent, era continuu în căutare de aventuri galante în societatea din jurul său. Acesta era omul de care fugea contesa Olenska, după cum singură mărturisea; se punea întrebarea dacă fugea fiindcă o stânjeneau insistențele lui, sau fiindcă nu avea certitudinea că le poate rezista. Se mai putea întâmpla, însă, ca toată vorbirea în legătură cu fuga să nu fie decât un paravan, iar plecarea ei o simplă manevră.

Lui Archer îi era imposibil să credă aşa ceva. Cât de puțin avusesese de a face cu contesa Olenska, începea totuși să aibă convingerea că-i putea citi adevărul pe față, ori măcar în voce; atât față, cât și vocea trădaseră supărarea și chiar consternarea ei la apariția neașteptată a lui Beaufort. Dacă aşa stăteau lucrurile, nu era oare și mai rău decât dacă ar fi plecat din New York special ca să-l întâlnească? Dacă ar fi făcut aşa, înceta să mai prezinte interes, se așeza în rândul ipocritelor celor mai josnice: femeia care se încurca cu Beaufort „se clasa“ în mod irevocabil.

Nu, era de o mie de ori mai grav dacă, judecându-l pe Beaufort și probabil chiar disprețuindu-l, se simțea totuși atrasă de el fiindcă îi putea oferi mai mult decât alți bărbați din preajma

ei: era un om care se simțea la el acasă pe două continente și în două societăți, beneficiind de legături strânse cu artiști, actori și oameni care-i captau interesul, și nutrea un dispreț nepăsător pentru prejudecările locale. Beaufort era vulgar, prost crescut și mândru de banii pe care-i avea. Dar concepția sa despre viață și o anumită șiretenie nativă îl făceau mai interesant decât mulți alți bărbați care, chiar dacă îi erau moralmente și socialmente superiori, în schimb aveau orizontul mărginit de Battery și Central Park. Nu era firesc pentru oricine obișnuit cu orizonturi mai largi să simtă această diferență și să fie atras de ea?

Într-o izbucnire de nemulțumire, contesa Olenska îi declarase lui Archer că nu vorbeau aceeași limbă; Tânărul știa că, în anumite privințe, era pe deplin adevărat. În schimb, Beaufort cunoștea toate întorsăturile dialectului ei și îl vorbea curent: părerile asupra vietii, tonul, atitudinea erau doar o răsfrângere mai necioplită a ceea ce dăduse în vîleag contele Olenski în scrisoare. Toate acestea păreau să-l plaseze într-o poziție dezavantajoasă față de soția contelui Olenski, dar Archer era prea intelligent pentru a crede că o femeie ca Ellen Olenska trebuia neapărat să se ferească de tot ce-i aminte de trecut. Chiar dacă ar fi fost convinsă de revolta ei absolută împotriva trecutului, nu putea să nu se simtă atrasă de tot ce o fermecase și înainte, chiar împotriva propriei sale voințe.

Tânărul își explică în acest fel, cu o imparțialitate dureroasă, atât situația lui Beaufort cât și a victimei lui. Simțea o puternică dorință să-l lămu-rească și erau momente când își închipuia că nici ea nu dorea altceva.

Seara despachetă cărțile sosite de la Londra. Lădița era plină cu lucrări pe care le așteptase cu nerăbdare: un nou volum al lui Herbert Spencer, o altă colecție din încântătoarele povestiri ale prodigiosului Alphonse Daudet, un roman intitulat *Middlemarch*, despre care se scriseseră de curând

lucruri interesante în paginile revistelor. Refuzase trei invitații la cină pentru a se bucura de ele; dar deși răsfoia cu plăcerea voluptuoasă a iubitorului de cărți, nu înțelegea ce ctea și, rând pe rând, cărțile îi căzură din mână. Pe neașteptate dădu printre cărți de un mic volum de versuri, comandat de el datorită titlului care-l atrăsese: *Casa vieții*. Îl luă în mână și se trezi cufundat într-o atmosferă cum nu mai respirase în nici o altă carte: caldă, bogată, și totuși mai delicată decât s-ar fi putut crede, versurile conferind o nouă și obsedantă frumusețe celor mai elementare pasiuni omenești. Urmări, noaptea întreagă, printre paginile cărții viziunea unei femei cu chipul lui Ellen Olenska; dar când se trezi dimineața, privind casele de gresie brună de peste drum, gândindu-se la biroul domnului Letterblair și la șirul de scaune rezervate familiei de la Biserica Milostivirii, ora petrecută în parcul de la Skuytercliff își pierdu contururile și deveni o palidă viziune nocturnă.

— Doamne, ce palid ești, Newland! comentă Janey dimineața la cafea.

Iar mama adăugă:

— Dragă Newland, am observat că în ultimul timp cam tușești; nu cumva te surmenezi?

Erau amândouă convinse că partenerii mai vârstnici îl copleșeau cu despotismul lor și că Tânărul duce o viață de muncă profesională dintre cele mai istovitoare, iar el nu socotise încă de cuviință să le decepționeze.

Următoarele două-trei zile i se părură interminabile. Cotidianul îi lăsa un gust de cenușă în gură și în unele momente avea impresia că începe să fie îngropat de viu sub povara propriului său viitor. Nu mai auzi nimic de contesa Olenska, nici de „căsuță ideală“, ce i se propusese, și cu toate că-l întâlni pe Beaufort la club, se mărginiră să dea din cap, încrucișându-și privirile peste mesele de whist. De-abia în a patra seară, întors acasă,